

Сега трѣбва да я надбѣгатъ и да ѝ пресѣкатъ пжтя. Само бързината ще донесе успѣхъ, само силата на мишцитѣ ще победи — и греблата скърцатъ, пѣшкатъ.

А внезапно изъ нощта се откроява друга рибарска флотилия, която гони сжщото стадо. Дветѣ ладии я надхвъркватъ, а острани идатъ и други, напредъ има още.

Капитанътъ вдига дветѣ си ржце право нагоре. Това значи:

— Надбѣгвай!

Дветѣ лодки удвояватъ устрема си, настигатъ преднитѣ, другитѣ настигатъ тѣхъ, но тѣ имъ избѣгватъ напредъ, а далече встрани заедно съ тѣхъ бѣга и свѣтлата извица на рибния пасажъ, и въ морската нощъ се започва онова състезание, въ което победителътъ гребе наградата си направо отъ морето. Най-после... Капитанътъ гледа назадъ. Ятото е далече задъ него, ладии тѣ на другитѣ не се виждатъ и чуватъ, капитанътъ поема въздухъ, издува гърди и вика победно:

— Пуууускай!

Лодкитѣ мигомъ се отдѣлятъ една отъ друга. Една пресича пжтя на рибитѣ, другата ги огражда отстрани, а между тѣхъ въ сърдитата вода се точатъ тежкитѣ мрежи и хъркатъ съ страненъ звукъ отъ търкането на оловнитѣ топки въ борда на ладията. Отъ това гър-гър-ене е произлѣзло името на тия мрежи — гъргъри. Тѣ сж дълги петстотинъ метра, надолу стигатъ често до дъното, тѣ препрѣчватъ пжтя на рибата, ограждатъ я. Стадото се блѣска въ мрежената стена, бѣга встрани, бѣга назадъ, но лодкитѣ ги заобикалятъ въ широкъ кръгъ и се събиратъ. Стадото се бие въ мрежитѣ,